

POSTANOWIENIE

5 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesółowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marcin Łochowski

SSN Aleksander Stępkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 5 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
zażalenia S. D.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z 31 marca 2022 r., V Ca 407/16,

w sprawie z powództwa E. P.

przeciwko S. D.

o opróżnienie lokalu mieszkalnego,

1. odrzuca zażalenie co do punktów II i III zaskarżonego postanowienia;

2. oddala zażalenie w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 240,- zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego - wynagrodzenia pełnomocnika powoda.

UZASADNIENIE

Pozwany S. D. wniósł 1 grudnia 2021 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 1 grudnia 2016 r. Postanowieniem z 31 marca 2022 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie odrzucił tę skargę, jako spóźnioną, umorzył postępowanie z wniosku pozwanego o zwolnienie go od kosztów sądowych w zakresie opłaty sądowej od skargi oraz oddalił wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych w pozostałej części.

Od tego postanowienia zażalenie wniósł pozwany, zaskarżając je w całości. Zarzucił naruszenie art. 424⁶ § 3 k.p.c. przez wydanie orzeczenia przez Sąd Okręgowy, w sytuacji gdy stosownie do obowiązujących przepisów uprawnionym do orzeczenia w tym zakresie jest Sąd Najwyższy.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w przedmiocie odrzucenia skargi i przekazanie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o oddalenie zażalenia w całości oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że rozpoznawanym zażaleniem zaskarżono postanowienie Sądu Okręgowego w całości, w tym co do punktu II, w którym Sąd umorzył postępowanie z wniosku pozwanego o zwolnienie go od kosztów sądowych w zakresie opłaty sądowej oraz co do punktu III, w którym Sąd oddalił wniosek o zwolnienie od kosztów w pozostałej części. Na postanowienie w tych kwestiach nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.). W związku z tym zażalenie należało w tej części odrzucić, jako niedopuszczalne (art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Co się zaś tyczy zaskarżenia punktu I postanowienia z 31 marca 2022 r. wskazać należy, że z art. 424⁶ § 3 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym od 21 sierpnia 2019 r. (art. 1 pkt 153 w związku z art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2019 r. poz. 1469) wynika, że sąd, do którego, zgodnie z właściwością oznaczoną w § 1 tego artykułu, wnosi się skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, odrzuca ją, gdy stwierdzi, że skarga została wniesiona z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c., gdy jest spóźniona, jest nieopłacona, jeżeli jej braków formalnych strona nie usunęła w terminie a także, gdy z innych przyczyn skarga jest niedopuszczalna.

W związku z tym, nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy był uprawniony do odrzucenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, która była spóźniona. Mając na uwadze wniesienie przez pozwanego skargi niemalże 5 lat po wydaniu zaskarżonego orzeczenia, należy przyjąć, że niewątpliwie była ona wniesiona po upływie terminu z art. 424⁶ § 1 k.p.c., a zatem słusznie Sąd Okręgowy odrzucił ją jako spóźnioną.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz art. 98 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.